

**HELENA
BROŽÍKOVÁ**

**PRÁZDNINY
U JEZERA**

PRÁZDNINY U JEZERA

Helena Brožíková

© Jaroslava Justová - Matik

Illustrations © Jana Modrá

ISBN 978-80-903497-6-6 (formát PDF)

Všechna práva vyhrazena. Tato e-kniha je určena pouze subjektu, který ji legálně zakoupil, a to jen pro osobní užití a v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Je zakázáno jakékoli další kopírování, prodej a šíření textu nebo částí textu, včetně šíření prostřednictvím elektronické pošty, SMS zpráv, MMS zpráv apod. Dále je zakázáno umístění souboru na servery, ze kterých je možno soubor stáhnout, bez ohledu na to, kdo sdílení umožnil.

Obsah

Velký plán	6
Dárek	11
Zklamání	13
Kátin nápad	15
Nejšťastnější člen výpravy	19
Vydrovka	21
Tábořiště u jezera	26
Na zřícenině	32
Skřítkovo zmizení	37
Letní bouřka	41
Co hledal Robin na mapě	45
Pašerácká jeskyně	46
Překvapení ve skalách	49
Přípravy k vyplutí	53

Na jezeře	57
Noční výprava	63
Přistižení!	67
Tajemství prozrazeno	71
U doktora	77
Nový člen posádky?	83
Odpoledne ve Sluneční zátocce	87
Matějovo vyprávění	89
Další krádež	93
Podivná dvojice	97
Tajná skrýš	101
Na Ostrově pokladů	109
Tonyho příběh	113
Jasný důkaz	118
Záhada jeskyně	124
Poslední večer	126
Rozloučení s jezerem	129
Šťastné setkání	132

Velký plán

„Hurá, Robin už přijel!“ Bertík vykoukl za plotem a pak se vítězoslavně rozběhl za bratrem.

„Filipe, Filipe, Robin je tady, viděl jsem jejich auto!“ halekal na celou zahradu a nedočkavě se vrátil do stanu. Stan se povážlivě zakymácel, neboť se Bertíkovi připletla do cesty přední šňůra, ale vydržel.

Filip doufal, že se tu na chvíli schová a bude si číst. Tahle zpráva ho však bleskově zvedla, dokonce zapomněl Bertovi vynadat.

„Opravdu? A nespletl ses? No to je bezva!“ zajásal a vyběhl rychle k plotu, s Bertíkem v patách. Auto už bylo dávno pryč, přesto oba s nadšením upírali oči na prázdnou vozovku, jako by z ní mohli vyčíst, co všechno se s příjezdem Robina změní.

Na prázdniny k babičce přijeli už před týdnem, ale zatím tu nebyla žádná pořádná zábava. Za těch pár dní se u vody parádně opálili, jenže břeh malého rybníka jim brzy zevšedněl. Chyběli jim tu kamarádi a víkend, kdy měli dorazit ostatní z jejich loňské party, se blížil jen pomalu. Konečně se však dočkali, a proto hlídkoval Bertík na zahradě už od rána.

„S Robinem bude určitě všechno jinak,“ radovali se oba a vzpomínali na minulé prázdniny, kdy zažili tolik báječných příhod. A letos je čeká jistě něco výjimečného, protože Robin jim nechal u babičky vzkaz: PROJ-ZBOCR, PAŘLIBPARSAIVETKE SME, VSEDLAKRÝ POLDÁRN.

To se ví, babička ani děda té zprávě nemohli rozumět, to jen Filip a Bert znali loňskou šifru a věděli, že nesmí číst všechna písmena. Tak tedy: POZOR, PŘIPRAVTE SE, VELKÝ PLÁN. A když Robin napíše VELKÝ PLÁN, tak se určitě mají na co těšit.

Jejich kamarád se vlastně vůbec nejmenoval Robin, ale docela obyčejně Slávek. Slávkem byl ale jen deset měsíců v roce, když bydlel v Praze a chodil do školy. Ale tady o prázdninách mu nikdo neřekl jinak než Robin a on byl na svou přezdívku náležitě hrdý. Získal ji podle hrdiny svých oblíbených knih, Robina Hooda, slavného zbojníka ze sherwoodských lesů.

Jeho příhody znal skoro nazpaměť a často je ostatním klukům vypravoval. Nejraději, když se na kraj snesl večer, stíny se prodloužily a vítr přivál k jeho povídání i vůni nedalekých lesů. A když příběhy statečných mužů končily za úplné tmy, tušili kluci odvážné zbojníky za každým druhým stromem.

Robin sice nebyl z jejich party nejstarší, ale všichni ho uznávali za svého vůdce. Měl plno skvělých nápadů a při výpravách do okolí předčil ve znalostech přírody i místní kluky. Jeho dědeček byl totiž myslivcem v hlubokých beskydských lesích a vždy ho trpělivě učil všemu, co má správný kluk o lese vědět a znát. A tak Robin rozeznal stopy jezevce, lišky, kuny i veverky, uměl objevit ptačí hnízda, věděl, kam chodí v noci zvěř pít. Možná, že rozumí i šepotu stromů, myslel si o něm Bertík potají.

„Babičko, Robin už přijel, můžeme za ním?“ hrnuli se oba bratři do kuchyně.

„Kdepak, za chvíli je oběd, to byste se mi včas nevrátili. Však on tu odpoledne ještě bude.“

„Ale babi,“ přemlouval ji Filip, „za půl hodiny se toho dá stihnout ...“

„To já taky říkám,“ ozval se od stolu děda. „Třeba odnést jablka do sklípku a tyhle zbytky od zeleniny dát králíkům.“

Kdepak, s dědou se nic usmlouvat nedalo, to kluci dávno věděli.

„Ale když teď všechno uděláme, tak potom můžeme až do večera, že jo?“ ujišťoval se Bertík a nenápadně pokukoval po bratrovi, jestli jeho snahu ocení. Nebyl si totiž tak úplně jistý, jestli ho Filip vezme odpoledne s sebou. Filip byl přece jen o tři roky starší a někdy s ním jednal jako s docela malým klukem. Zatím ale nic neříkal, a pak, Robinův vzkaz byl přece pro oba.

„To se ještě uvidí, až jak sníš oběd,“ napínala ho babička. Odklopila pokličku a zamíchala omáčku v hrnci, až zavoněla celou kuchyní. Bertík si uvědomil, jaký má hlad.

„Jasně, dneska sním pět knedlíků jako Filip,“ vytahoval se. Kdepak babička, nikdo neumí vařit tak dobře jako ona. A co teprve její makové koláčky nebo lívance se zavařeninou!

Hoši rychle udělali, co jim děda řekl, a ještě vyměnili králíkům vodu.

Pak se nedočkavě vrhli na jídlo. Nesmějí přece ztrácet čas! Filip už vytíral talíř a Bert dojídal pátý knedlík, když zaslechli venku zahvízdat známý signál. Vyletěli od stolu, sklenice jenom zazvonily a Skřítek, černý chundelatý voříšek, se pod stolem rozštěkal.

„No tak, snad nehoří,“ zlobila se naoko babička, ale měla radost, jak tu klukům chutná. „Tak utíkejte, ale pro svačinu si přijďte!“

„Jasně, babi,“ zahalekal Filip už ve dveřích, Bert v závěsu za ním jen pokýval hlavou, ještě měl pusku plnou. Ale za nic na světě by nepřipustil, aby mu brácha utekl.

Jejich kamarád se opíral o strom na protější straně ulice.

„Ahoj, Robine,“ zavolal na něj Filip, odsunul uvolněné laťky v plotě a protáhl se ven. „Viděli jsme vás přijíždět.“

„Já vás viděl první,“ Bert prolezl za Filipem a obdivně hleděl na Robina. „Teda, ty jsi vyrostl!“

„Ahoj, kluci,“ vítal je Robin. „Tak co, jak nám tu berou ryby? Už jste byli na Maliňáku?“ Tak se tu všeobecně říkalo většímu ze dvou rybníků, který byl rájem rybářů.

„Jo, ale jen s dědou a žádná sláva. Ale ty povídej, co ten tvůj plán? Co jsi vymyslel?“

„Dostali jste tedy můj vzkaz?“ zeptal se Robin a ztišil hlas. „Výborně, všechno vám ale vysvětlím až později. Ted' musím ještě domů, než naši odjedou. A pak, odpoledne přijede i Ondra, přece na něj počkáme, ne?“

„A kdy se sejdeme?“

„Ve čtyři pod naším dubem.“

„Tak nám aspoň řekni, co se chystá,“ vyzvídal Bertík.

„Výprava,“ odpověděl tajuplně Robin. „Tak ve čtyři, nezapomeňte!“ Víc jim zatím neprozradil a rozběhl se domů.

Jak by mohli zapomenout! Ale kdo to má tak dlouho vydržet, když zvědavost potvůrka hlodá a hlodá a čas se vleče jak deset šneků? Zadívali se tázavě na sebe.

„Berte, co tím asi myslel? Výprava! To je celý Robin, ani neřekne kam.“

„Možná na Maliňák.“

„Prosím tě, co by to bylo za výpravu? Vždyť ten je kousek od vesnice.“

„A co když má Robin člun?“

„Ty seš ale chytřej. Přivezli ho snad na střeše?“

„Třeba je nafukovací, jako měli ti kluci na Slapech. To by bylo bezva!“

„Jo, ale jen pro toho, kdo umí plavat. No a s tvým plaváním, nevím, nevím . . . “

„Filipe ... vždyť já už se učím! Já chci taky s vámi, přimluv se za mě,“ žadonil Bertík.

Filip přimhouřil oči a předstíral, že o tom opravdu přemýšlí. Pak vážným hlasem pravil:

„No, možná bych mohl. Ale zítra ráno dojdeš pro housky ty!“

Filipovi se totiž nikdy nechtělo z postele a právě se mu naskytla příležitost, jak se vstávání zas jednou vyhnout.

„Klidně, mně to vůbec nevadí,“ příkyvoval horlivě jeho bratr.

„Tak dobře, řeknu klukům. Ale ne aby ses pak topil!“

„Jasně že ne!“ jásal Bertík, u Filipa měl vyhráno. A na něj ostatní jistě dají.

Ted' tedy jenom vydržet do čtyř. Ručičky hodin se pomalu sunuly vpřed, ale na nic jiného hoši neměli ani pomyslení, ani do lesa je děda nedostal. U dubu čekali už dávno před smluvenou hodinou.

Ondra dostal Robinův vzkaz taky a objevil se pár minut po nich.

„Ahoj, kluci,“ mával jim už z dálky, „Plzeň zdraví Prahu!“

Oba bratři se rozběhli k němu. „Kde tak dlouho vězíš? Povídej, cos dělal o prázdninách?“ Letos se ještě nesetkali, měli si tedy o čem vyprávět.

„Ondro, ty už víš něco o Robinově plánu?“ zeptal se pak Filip.

„Ne, Robin mi jenom poslal zprávu. A hele, Káťa je tu taky!“

Dívka, která k nim přibíhala po stráni, byla ostříhaná tak nakrátko, že vypadala z dálky jako kluk. A také se odjakživa jejich klukovských her účastnila, honila se s nimi po lesích, bez váhání přelézala ploty a dováděla u vody. Katka, jediná z holek, se kterou se tady dalo vydržet. Nefňukala, neotravovala a světe div se, dokázala udržet i jazyk za zuby.

„Ahoj, Ondro!“ S Filipem a Bertem se už Káťa byla několikrát koupat. „Čekáte na Robina? Viděla jsem ho přijet.“

„Jo, už by tu měl být.“

„A co Tomáš se Zuzkou? Nevíte někdo, co je s nimi?“ Tomáš patřil také k jejich loňské partě a jeho mladší sestra tady byla Kátinou nejlepší kamarádkou.

„Letos nepřijedou. Děda povídal, že jejich táta koupil na Moravě chatu a že ji celé prázdniny budou vylepšovat,“ vzpomněl si Filip.

„Tak to mají smůlu, o hodně přijdou,“ ozval se za jejich zády Robin.

„Jé, kde ses tu vzal?“ užasl Bertík. „My tě vůbec neviděli!“

„Klidně byste se nechali přepadnout! Nepřítel se k vám může připlížit, kdy si vzpomene.“

„Jaký nepřítel?“ nepochopil Bert, ale ostatní nad ním jen mávli rukou a nedočkavě hleděli na Robina.

„Tak povídej, co chystáš za výpravu? Jaký je ten tvůj plán?“

„Senzační, budete koukat. Pamatujete, jak jsem vám vyprávěl o dědovi, co žije v té své pustině? Víte, co mi nabídl? Abych k němu zas na týden přijel a vzal si s sebou kamarády. Tak kdo chce jet se mnou? Můžeme se s ním toulat po kraji a honit medvědy.“

„Vážně? No to je skvělý!“ Kluci se rozzářili, neboť dědu myslivce už všichni důvěrně znali z Robinova vyprávění. A teď i oni by s ním mohli chodit po hlubokých lesích, šplhat po skalnatých srázech a prolézat rokle a strže, o kterých bájil Robin. Brodit se horskými bystřinami a vylézt na posed, v ranní mlze pozorovat lesní zvěř a možná zahlédnout i statného jelena šestnácteráka. Z houští na ně zadupe kanec, z údolí uslyší táhlé a kvílivé vytí vlků. A po večerech budou u praskajícího ohně poslouchat pravé myslivecké historky od jednoho z posledních lesních vládců. Od Robina věděli, že jeho děda má mohutnou postavu, dlouhý bílý vous, ošlehanou tvář a pušku vždy přes rameno. Právě tak si všichni představovali opravdového pána lesů a hor.

„Jen jestli nás babička pustí,“ vrátil je ze snů do reality Filip.

„Musíte jí pořádně vysvětlit, že na nás děda dohlídne. A spát budeme v hájence, tak co?“

„No, já bych snad mohl,“ uvažoval nahlas Filip, ale podíval se po bráškovi a bylo mu ho líto. Bertík posmutněl. To si mohl myslet, že jeho se takový parádní plán zas týkat nebude. Kdepak, tohle mu babička určitě

nedovolí, to bylo jasné jak měsíc v úplňku. Proč jenom musí být pořád nejmladší?

Ondra si příliš starostí nedělal. Byl si skoro jistý, že ho s Robinem rodiče pustí a že mu tenhle krásný výlet nezkaží.

Taky Kátě bylo všechno hned jasné: tohle je klukovský plán. Jako by slyšela babičku, že něco takového rozhodně pro holky není. Ale to báječné dobrodružství kamarádům přála a hned s nimi vymýšlela, co všechno je v Beskydech může potkat.

Dárek

U babičky dopadli hoši přesně podle očekávání. Filip jet mohl, ale o odjezdu Bertíka nechtěla ani slyšet. Ani když si Bertík vyprosil, aby zavolala rodičům do Prahy, nic se nezměnilo, maminka byla stejného názoru. Takže Filip se radoval a Bertík si pomalu zvykal na myšlenku, že tady zůstane celý týden sám.

Večer se pod okny ozval známý signál. Filip překvapeně vykoukl ven, za plotem opravdu čekal Robin. Oba bratři vyběhli do šera.

„Co se děje, Robine?“

„Neděje se nic, já jdu za Bertíkem.“

„Cože?“ Bert nevěřil svým uším. „Vážně za mnou?“

„No, protože ... jestli tě s námi nepustí, tak jsem ti aspoň něco přinesl,“ a se záhadným výrazem mu podal pečlivě zabalenou krabičku.

„To je opravdu pro mě?“ nadchl se Bertík. Dárek od Robina, a přímo pro něj! Filip mu nakukoval zvědavě přes rameno.

„Ukaž!“

Bertík opatrně rozbil papír.

„Blikačka!“ zajásal. „Světlo na kolo!“

Pak se však s Filipem po sobě překvapeně podívali. „My ale máme kola v Praze. . .“

„Copak blikačka musí být jenom na kolo?“ pousmál se zase tak tajemně Robin.

„Tak na co?“ Bert stále nechápal, neboť jediné, na čem se tu dalo jezdit, byla prastará dědova kárka v kůlně. Robin ho chvíli nechal řešit tu záhadu a pak mu napověděl:

„Neptej se na co, ale pro koho. Přece pro někoho, kdo není ve tmě vidět.“

„Zloděj!“ vyhrkl Bertík a Filip vyprskl smíchy.

„To se ti povedlo! Zloděj si pověsí blikačku na krk!“ Robin se rozesmál taky a Bertík zrudnul.

„A co myslíš ty, Filipe?“

Ten jenom pokrčil rameny. „Vážně nevím ...“

Bertíka vzápětí napadlo, že taky není vidět to podivné strašidlo, co občas slýchal vrzat a skřípět na půdě, ještě když spali v horním pokojíku. Zatím o něm neřekl ani Filipovi, raději si vždycky přetáhl peřinu přes hlavu a přeříkal tajné zaklínadlo. Ale od té doby, co směli spát ve stanu na zahradě, byl od strašidla pokoj.

„Tak kluci, na to musíte přijít. Je to černé a rychlé,“ radil jim Robin.

„Čert!“ nechal se znovu unést Bertík, ale než se mu Filip začal vysmívat, něco mu došlo.

„Ne čert, ale Skřítek,“ vykřikl radostně, „že je to pro Skřítku, aby se nám zas neztratil v lese!“ Filip uznale pokýval hlavou, na Skřítku by ani nepomyslel.

„Chytrá hlava,“ pochválil ho Robin, „uhodls. Podívej, takhle mu světlo připevníš dozadu na obojek, a když pak zapneš spínač, bude vám blikat jako lucernička.“

„Ten bude krásný,“ rozplýval se Bertík.

„A nebude mu to vadit?“ zeptal se praktičtější Filip.

„Kdepak, brzo si zvykne. U nás v parku ji má pár psů taky. V noci tam pobíhají jak červené světlušky.“

Babička otevřela dveře. „Copak si to tam šuškáte? Pojd'te dovnitř ... Skřítku, zpátky!“ zavolala na psa, který se jí protáhl kolem nohou a hnal se k hochům, jako by věděl, že se ho pozdní schůzka týká.

„Skřítku, pojd' sem, něco pěkného dostaneš,“ Bertík ho chytil do náruče a Filip mu připevnil na obojek Robinův dárek. Pak cvaknul a ono

to fungovalo! Skřítek se rozběhl podél plotu a světýlko s ním!

Babička na prahu se rozesmála. „Proboha, copak nám to běhá po zahradě? Dědo, pojd' se podívat, něco tu straší!“

„Tak já letím, kluci, mějte se,“ zamával jim Robin.

„Děkuju,“ zavolal za ním šťastný Bertík a rozběhl se za Skřítkem. Najednou už ho tolik nebolelo, že tady zůstane sám.

Zklamání

Druhý den se děti sešly u dubu už v devět, chyběl jen Robin.

„Tak co, jak jste dopadli?“ vyptával se hned Ondra. „Já jet můžu, ani jsem nemusel mamku moc přemlouvát.“

„Já taky. Babička volala večer našim, pustí mě,“ hlásil Filip. „Ale Bertíka ne.“

„Škoda. A co ty, Káťo?“

„Kdepak, ani jsem to nezkoušela.“

A tak si jen Ondra s Filipem nedočkavě představovali, co všechno je příští týden čeká. Katka se honila po louce s Bertem a se Skřítkem a nikdo si nevšiml, že utekla skoro půlhodina a Robin pořád nikde.

Konečně se objevil i on, ale tvářil se dočista zničeně.

„Kluci, všechno je v háji, žádná výprava nebude. Nezlobte se, že jsem vám něco sliboval.“

„Jak to? Vždyť jsi včera říkal ...“ Ondra s Filipem na něj zůstali nevěřícně zírat. „Děda si to rozmyslel?“

„Ne, něco horšího. Teď ráno volala teta, že na něj včera spadl strom, čistili stráž po poslední bouři. Odvezli ho do nemocnice, má nějak pochroumaná žebra a zlomenou nohu v gipsu. Ráno ho sice pustili domů, ale teď tam jet prostě nemůžeme.“

„V čem má nohu?“ zatahal Bertík Filipa za ruku. Jeho ta zpráva spíš potěšila, aspoň mu kluci neodjedou. Ale samozřejmě nesměl dát na sobě nic znát.

„No přece v sádře, když ji má zlomenou,“ obořil se na bratra otráveně Filip. „Ach jo . . . a já už se tak těšil.“

„Fakt není žádná naděje?“ Ani Ondra se s tou zprávou nechtěl jen tak smířit, ale Robin jenom bezmocně zavrtěl hlavou.

„Taková smůla! Jak dlouho bude tu sádku mít?“

„Teta říkala, že nejmíň tři týdny,“ povzdechl Robin.

„Takže skoro do konce prázdnin,“ zklamaně spočítal Ondra.

„Mně je to fakt moc líto,“ znovu se omlouval Robin.

„Vždyť ty za to nemůžeš,“ utěšoval ho Filip.

„Kluci,“ ozvala se Káťa nesměle, ale nikdo si jí nevšímal.

„No jo, s tím už se nedá nic dělat,“ prohlásil Robin. „Musíme vymyslet něco jiného. Správněj chlap se přece nikdy nevzdává.“

„Kluci, mě něco napadlo,“ pronesla Káťa znovu váhavě do ticha. Viděla hluboké rozčarování svých kamarádů a nemohla se rozhodnout, jestli jim má svůj okamžitý nápad prozradit. Nemůže přece vědět, jestli to vyjde . . . A kdyby ne, nechtěla jim připravit další zklamání.

„Jo, a co? To jsem teda zvědavej,“ ušklíbl se Ondra, který měl dokonale zkaženou náladu. „Tak se s tím pochlub!“

Katka zrudla, Ondrův tón ji úplně odradil. Radši jim ještě nic neřekne, nejdřív si doma promluví se strejdou.

„Ale, vlastně nic,“ rychle se vymluvila a sklonila se ke Skřítkovi.

„Hm, a já myslel, jaká to bude perla!“

„Jen jsem se chtěla zeptat, jestli přijdete odpoledne k rybníku.“

„A něco lepšího nevíš?“ Ondra jen mávl rukou. Co se dá taky čekat od holky . . . Obrátil se zas k Robinovi a na Kátinu poznámku rychle zapomněl.

Kátin nápad

„Strejdo, nechceš pomoci?“ Katka vyběhla na dvorek, kde se její strýc Karel právě pustil do hromady polen a špalků, které potřebovaly rozštípat. Se dřevem pomáhala Káťa vždycky ráda, líbilo se jí, jak hezky voní, ale tentokrát měla i jiný důvod.

„Nazdar, princezno. Proč nejsi u vody, když je tak krásně?“ Karel se rozmáchl a další špalek se pod jeho sekerou rozletěl na dva kusy.

„Tak . . . já bych ti třeba rovnala polínka.“

„Vážně se ti chce? To budeš hodná.“

Katka si podala velký koš, nasbírala do něj rozštípané dřevo a Karel jí ho odnesl do kůlny. Katka mu chtěla při práci vysvětlit svůj nápad, ale než celý koš vyprázdnila a polínka vyrovnala do hranice u zdi, měla už venku připravenou hromadu nových. Strejda pracoval rychle a na nějaké vysvětlování Kátě nezbýval vůbec čas. Ale brzy se kupa dřeva zmenšila, najednou z ní zůstalo jenom pár polen a pak se ozvala poslední rána. Honem dorovnala i ona zbylé kousky.

„No vidíš, jak jsi šikovná,“ pochválil ji Karel. „Babička bude mít radost. A teď si oba zasloužíme sklenici studené malinovky.“

Nasadil Kátě svoji čepici a přinesl pití pro oba na verandu. Konečně nastala ta pravá chvíle, na kterou Katka čekala.

„Strejdo, jak jsi večer vyprávěl o tom svém kamarádovi, on pracuje přímo v kempu?“ zeptala se jakoby nic a upíjela šťávu.

„Jo, hned na břehu velikého jezera. Dělá tam správce a už mě kolikrát zval, abych k němu zajel.“

„A pojeděš?“

„Rád bych, ale kde vzít na všechno čas? Na to bych potřeboval tvé dva měsíce prázdnin, to by byl život.“

„Ale teď máš dovolenou, ne? Tak proč bys nejel, na pár dní?“

„Copak, copak, tobě tu překážím? Že mě vyháníš, sotva jsem přijel.“

Katka se na něj usmála jak andílek a pověsila se mu kolem krku.

„Strejdo, pojed' tam a vezmi mě s sebou!“

„Cože?“ ruka se sklenkou klesla Karlovi zpátky na stůl. „Tak takhle tys to vymyslela?“ Úsměv se mu mihl ve tváři, ale rychle ho schoval. „Ptáček chce vylétnout z hnízda a já mu mám ještě pomáhat?“

„Když já bych tak ráda jela pod stan,“ toužebně vzdychla Katka a nejspíše dodala: „Teda, my bychom rádi. Prosím, my budeme hrozně hodní!“

Karel zpozorněl. „Počkej, počkej, tohle mi musíš vysvětlit. Kdopak je to my?“

„No, přece já a moji kamarádi,“ upřela na něj prosebný pohled. „Robin, toho přece znáš, a pak Ondra a Filip, jenom čtyři bychom byli, Bertíka doma stejně nepustí. Kluci teď měli jet na týden do hájenky, tolik se těšili, ale Robinův děda si zrovna zlomil nohu.“

Katka mu vylíčila situaci, ale Karel se vůbec netvářil nadšeně.

„Strejdo, prosím! Bylo by to tak báječné,“ přemlouvala ho usilovně Káťa. „Přece když je krásně, má být člověk u vody.“

„No jo, ale z toho ještě nevyplývá, že mi budeš plánovat dovolenou. Je od tebe hezké, že myslíš i na své kamarády, jenomže to asi nepůjde.“ Starat se o partu dětí, tak si Karel zrovna své volno nepředstavoval, i když pod stan by někdy vyrazil docela rád. Ale Káťa se jen tak nevzdávala.

„Ale s námi vážně nebudeš mít žádné starosti, ve všem tě poslechneme, uvidíš. Ty to přece zvládneš!“

Karel se zasmál. „A co kdybys takovou věc navrhla radši tátovi?“

„Prosím tě, copak má někdy čas? Ten se z firmy ani nehne. Letos měl volno jenom týden a jiné už mít nebude.“

„To máš těžký, holka zlatá, já toho času taky moc nemám. A babička si myslí, že jí tady něco spravím. Třeba ten plot.“

„Ále, plot ještě chvíli počká. Vždyť o něm babička mluví už pět roků a pořád stojí.“ Káťa tak věrně napodobila dědův tón, že se Karel rozesmál.

„Kdyby tě tak slyšela! No, což o to, dovolená pod stanem zas není tak špatný nápad, ale s tolika dětmi, nevím, nevím. Nechali byste mě spát aspoň do deseti?“ zkoušel ji Karel.

„Klidně až do oběda. A budeme ti vařit a každý večer uděláme táborák a opečeme buřty a . . . “

„Dost už, dost, ty malá pokušitelko. Přiznávám, žes mě tím poněkud zaskočila, ale abys neřekla, ještě o tom budu přemýšlet. Doufám, že nechceš odpověď hned.“

„Stačí večer, do večera klidně počkám.“ Káťa už vytušila, že strejda není tak úplně proti. Ale Karel její nadšení mírnil.

„Ještě se moc netěš . . . pro ten případ bych musel v práci zjistit, jak se věci mají. Měli jsme tam něco nedořešeného a nevím, jestli mě nebudou ještě potřebovat.“ Karel totiž pracoval u policie a jeho dovolenou často překazily nějaké služební povinnosti.

„A nemohl bys jim zavolat?“

„Mohl, ale odpoledne tam stejně musím zajet. A snad by ses taky nejdřív měla zeptat mamky, nemyslíš?“

„S tebou mě určitě pustí, já ji znám.“

„Ty uličnice, ty dobře víš, jak na mě,“ povzdechl Karel, ale v duchu se docela bavil. No, když se to tak vezme, snad by ty čtyři děti zvládl, uvažoval, snad z dob svého táborničení ještě všechno nezapomněl. Takové koupání v jezeře, praskot večerního ohně a měsíc nad vodou . . . Docela se mu ta představa začínala líbit. Rozhodl se.

„Tak dobře, milá Kateřinko, na pár dní by to možná šlo. Ale musíš nám zařídit parádní počasí, ne aby nám propršely.“

„Hurá,“ vykřikla Katka a vrhla se mu kolem krku. „Já jsem to věděla! Ty jsi můj nejmilejší strejda!“

„Jiného taky nemáš. Ale zatím moc nejásej, počkej si, jestli ti to doma dovolí. A co se dozvím v práci.“

Maminka samozřejmě nic nenamítala, proč taky, když pojedou s Karlem. Ale babička neměla pro stanování nejmenší pochopení.

„Prosím tě, ještě se někde nastyďneš! A bůhví, co budete jíst! Sama holka s klukama, kdo to kdy viděl? Copak nemáš svoje kamarádky?“

„Tady ne, babi, Zuzka už nepřijede. A kluci jsou náhodou prima.“

„A co Lenka vedle u sousedů nebo Evička?“

„S nimi není žádná zábava, ani neumějí vylézt na strom!“

„Zato ty po nich lezeš jak opice. To za našich časů ...“ babička nad tím bláznivým nápadem jen kroutila hlavou. A když se Karel pozdě večer s dobrými zprávami vrátil, pustila se i do něj.

„Kdybys aspoň ty měl trochu rozumu! Copak to máš zapotřebí, starat se o tolik dětí?“

„Ale mami, vždyť o nic nejde. S dětmi je legrace,“ hájil je Karel.

„A navíc o cizí kluky! Co když tam něco provedou?“

„Co by prováděli? Já je náhodou docela chápu. Co si dneska děti z města užijou? Jsou jen samý počítač a televize.“

„Ale co ty? Na sebe zase nemyslíš, vid’? Holku napadne takovej nesmysl a ty ji v tom ještě podporuješ. A kdo mi tu konečně opraví plot, to už mi nepovíš!“

„Tak už ho nech,“ vložil se do hovoru děda. „O tom plotu už mluvíš pět roků a pořád stojí.“

Káťa se strejdou se po sobě jen podívali, ale babička dědu rázně umlčela.

„Ty aby ses ho nezastával! Ale že nám za chvíli spadne střecha na hlavu, to tě nezajímá. Kdyby se radši pořádně vyspal! Honí darebáky po nocích, a když má jednou za rok pár dní volna, slíbí holce takovou hloupost!“

„Ale babi, nejlepší spaní je ve stanu u lesa, víš?“ přitulila se k ní Katka, přece jen se trochu bála, aby to babička strejdovi nerozmluvila. Ale ten už byl rozhodnutý.

„Správně,“ prohlásil a spiklenecky na Káťu zamrkal, „a proto pojedeme. A kdo nechce, ať zůstane doma. Ale teď se jde spát.“

Káťa si ulehčeně oddechla, celá šťastná vyběhla po schodech nahoru do pokojíku a zalezla do postele. Nejraději by se sice proplížila přes dvorek a oznámila klukům co nejdřív tu senzační zprávu, ale neodvážila se. Kdyby ji přistihli, bylo by po všem ... ne, to nemůže riskovat, musí vydržet do rána.

A tak se zavrtala ještě hlouběji pod deku a během pár minut spokojeně usnula.

Nejšťastnější člen výpravy

To se zas jednou Katce něco podařilo! Dalo jí sice hodně přemáhání, aby se neprozradila hned prvním slovem, ale vyplatilo se jí to. U dubu byla ráno nejdřív, v očích jí hrály veselé ohníčky, ale zklamaní kluci si toho ani nepovšimli. A tak je naschvál chvíli napínala a pak až jim nadšeně sdělila tu skvělou novinu. Však kamarádi koukali, když jim navrhla stanování u jezera! Jen Bertík měl znovu zkaženou náladu. Předtím se mohl aspoň utěšovat, že ani Káťa do Beskyd neodjede, ale teď viděl, že tady zůstane sám. Sice se Skřítkem, ale jinak úplně sám.

„A určitě si to tvůj strejda nerozmyslí,“ strachoval se Robin.

„Když mi to slíbil? Vyloučeno.“

„A je s ním legrace?“ vyptával se Filip.

„Uvidíš! Máme teď přijít všichni k nám, strejda vás chce poznat. A tam všechno domluvíme.“

„Vždyť já ho znám. Byl u nás všechno sepisovat, když dědovi ukradli auto,“ vzpomněl si Robin.

„Jé, on chodí v uniformě?“ Bertík trochu ožil. Jemu se všechny uniformy velice líbily.

„Prosím tě, vždyť by ho zločinci hned poznali,“ poučovala ho Káťa. „Ale pojděte, už na nás čeká.“

Karel je přivítal na zahradě.

„Nazdar, kluci. Mám dobré zprávy, právě jsem volal Lád'ovi. Kemp je sice plný, ale on ví o jednom pěkném malém tábořišti, na kterém teď zrovna nikdo není. Máme ale přijet co nejdřív, aby nám ho někdo nezabral.“

S tím děti nadšeně souhlasily.

„A pak,“ pokračoval Karel, „Lád'a nám půjčí loď. Sice jen pramici, ale na plavbu po jezeře nám docela postačí. A proto navrhuji: já budu

vaším kapitánem a vy moji námořníci. A hned vyhlašuji první a základní pravidlo pro celou posádku: O škole ani o mé práci se o prázdninách nemluví.“

Ani proti tomu samozřejmě nikdo nic nenamítal.

Dohodu slavnostně zapili babiččinou domácí malinovkou. A co víc, i Bertíkovi svitla naděje, když se kapitán podivil, proč by s nimi nemohl jet také.

„Vy byste mě s sebou opravdu vzal?“ upřel na něj Bertík tak rozzářený pohled, že už ho Karel nemohl zklamat. A tak mu přislíbil, že se u nich po obědě zastaví a zeptá se babičky s ním. Pak se rychle domluvili, co s sebou na výpravu vezmou, a hoši se rozběhli domů oznámit nový plán.

Filipovi bylo stanování u jezera povoleno, ale Bertík měl zase smůlu.

„Babičko . . . vždyť s námi pojede kapitán! S ním by mě naši určitě pustili.“

„Kdepak, nepustili. Na to jsi ještě příliš malý.“

„Tak jim znovu zavoláme. Když se za mě trochu přimluvíš . . .“

„Cože? Já abych se přimlouvala? Vždyť bych tu strachy celý týden nespala!“

Bertík viděl, že sám s babičkou nic nepořídí, že musí počkat na kapitána. To byla jeho jediná, i když úplně malinká naděje.

Ale ta malinká naděje se nakonec vyplnila! Kapitán odpoledne opravdu přišel a Bertík umluvil babičku, aby přece jen zavolala znovu do Prahy. Ukázalo se, že táta se s Karlem velice dobře zná. A když mu Bertík svatosvatě přislíbil, že ve všem kapitána poslechne a nikdy, opravdu nikdy nepůjde sám do vody, dočkal se souhlasu. A tak se najednou Bertík stal nejšťastnějším členem celé výpravy.

Aby té radosti nebylo málo, napadlo Filipa:

„Nemohli bychom vzít taky Skřítko? Vždyť mu tu bude bez nás smutno. Hlídal by v noci stany a kdyby se někdo přiblížil . . .“

Zpod stolu se vyřítla černá kulička, propletla se všem mezi nohama a skočila Filipovi do náruče.

„Jasně, o tobě je řeč,“ pohladil ho Filip, „že chceš jet s námi?“

Skřítek vesele zaňafal.

„Raději ne, i když vidím, že ti vážně rozumí,“ pousmál se kapitán. „Ještě by se mohl někam zaběhnout.“

„Skřítek se ode mě nehne na krok a poslouchá na slovo,“ prohlásil hrdě Filip.

„Vážně? A na které?“ podivila se babička.

„A kozu bys nechtěl?“ zeptal se děda, který právě vstoupil do dveří. „Slyším, že se tu domlouvají divné věci.“

„Vždyť žádnou kozu nemáš, jen kozla,“ odpověděl mu vesele Bertík.

„Skřítek nám opravdu neuteče a ve tmě dostane na krk světýlko, aby se neztratil,“ připomněl Bertík.

„A je zvyklý spát s námi ve stanu,“ dodal Filip, „že budeš hrozně hodný, Skřítku?“ Pes mu na znamení souhlasu olízl bradu.

„No, já nevím,“ zaváhal kapitán, přistoupil k Filipovi a podrbal psa za ušima. Pejsek na něj upřel oddaná očka a díval se skoro tak prosebně jako oba kluci. Kapitán ustoupil.

„Tak dobře, jestli to babička dovolí. Ale budete se o něj starat sami. A musí mít vodítko i košík.“

„Všechno máme. Hurá! Skřítku, pojedeš s námi,“ zajásali oba bratři, když viděli, že babička už jen bezmocně pokrčila rameny. A pejsek se radostně rozštěkal.

Vydrovka

Ještě večer si všichni připravili své batohy, sbalili spacáky a stany a ráno se sešli na zastávce, Filip i se Skřítkem. Obloha bez mráčku slibovala krásný letní den.

„Teď už jen, aby přijel náš autobus,“ vyhlížel ho Bertík netrpělivě. Stále se v koutku duše bál, že si to babička rozmyslí a ještě si pro něj přijde. Ale místo babičky se v zatáčce objevil autobus, všechny je naložil a vyrazil s nimi k jezeru. Projížděl probouzející se krajinou, nespěchal, jen občas zastavil a přibral pár cestujících. Nastupovali s lhostejnou tváří a nikdo z nich nevypadal, že právě míří na báječnou dovolenou.

Konečně autobus zdolal poslední stoupání a před dětmi se rozevřel nádherný výhled. Zvlněnou krajinu lemovaly namodralé kopce, mezi nimi se leskla obrovská vodní plocha. Zalesněné břehy se mírně svažovaly až k vodě, mezi stromy probleskovaly na několika místech žlutavé písčiny. A v dálce na hladině plaval zelený ostrov.

„Jen se podívejte na tu nádheru,“ pochvaloval si kapitán.

Autobus zamířil dolů k jezeru. Vystoupili nedaleko Lád'ova kempu, který zabíral velikou louku od lesa až k vodě.

„Páni, tady je lidí!“ zděsil se Robin, když viděl dlouhé řady barevných stanů, natěsnaných jeden vedle druhého. Kromě nich bylo v kempu ještě několik dřevěných chatiček a u vjezdu nízká, podlouhlá budova.

„Neboj se, tady se přece mačkat nebudeme,“ uklidňoval ho kapitán, ani jemu se tenhle pohled vůbec nelíbil. „Lád'a nám ukáže jiné tábořiště. Tak pojďte, už na nás jistě čeká.“

Došli až k hlavní bráně s velikým, ručně vymalovaným nápisem

„Vítejte na Vydrovce”. Obešli závoru a za betonovou teráskou s truhlíky rozkvetlých muškátů objevili dveře s cedulí Recepce. Byly však zamčené, nikde nikdo, celá budova vypadala úplně opuštěná.

„To je zvláštní,“ podivil se kapitán. Pak si všiml prošedivělého muže, který krácel pomalu po hlavní cestě vedoucí od brány až dozadu k chatkám. Opíral se ztěžka o hůl a zdálo se, že dění kolem něj ho vůbec nezajímá. Kapitán k němu přesto popošel.

„Promiňte, pane, nevíte, kde bychom našli správce?“

Ale muž jen pokrčil rameny, ani mu neodpověděl.

Vzápětí se na konci budovy vynořila hubená postava v džínách a vytaženém tričku.

„Rád vás vidím,“ halekal na ně Lád’a vesele. „Promiňte, že na vás nečekám s fanfárami, ale máme tu teď trochu starosti. Jarouš musel nahoru k chatkám a já jen skočil spravit jednu ucpanou sprchu. Tak jsem tu radši zamknul. Nečekáte dlouho?“

„Kdepak, přijeli jsme před chvílkou. Právě jsme se po tobě ptali,“ kapitán ukázal za mužem s holí. „Ale nikdo tě neprozradil.“

Lád’a se ohlédl.

„Jo ten,“ mávl rukou, „ten se tu s nikým moc nebaví. Tak račte dovnitř.“ Odemkl a zavedl je do své malé kanceláře.

„To máme parádní léto, co?“ liboval si. „Tady je teď provoz jak za starejch dobřejch časů. Jasně, tohle není pro vás to pravý ořechový, ale nezoufejte, ukážu vám místečko, nad který není. Naštěstí o něm moc lidí neví. Tam vám nikdo nepoleze, musí se k němu totiž brodit přes potok. Trochu větší potok, ale to vy zvládnete. A táboření je tam povoleno, zákon nepřestoupíte,“ ušklíbl se na svého kamaráda, „já jenom pro tvůj klid.“

„A budeme v lese, nebo na břehu jezera?“ vyptával se Robin.

„Přímo v lese ne, tam byste si nemohli rozdělávat ani oheň. Plácek, o kterým vám povídám, je na břehu jezera, tráva hebouká, koupání jak víno, do lesa kousek. Jen pitnou vodu si musíte brát u mě, studánku tam nenajdete. Ale i bez ní tam budete spokojení, však uvidíte, jinak sním svoji čepici.“

„Dej si k obědu něco lepšího, nám se tam určitě líbit bude. A co ta loď, cos mi sliboval?“ připomněl mu kapitán.

„Neboj, na všechno dojde. Půjčím vám svoji soukromou pramičku, ale přijďte si pro ni zítra ráno, dneska ji má ještě jeden známej. Potom už bude jenom vaše, ať si jezero pořádně užijete. Kolik že vás je? Karle, neříkal jsi, že přivezeš čtyři děti?“

„Jak vidíš, je nás trochu víc. Vadí to?“

„Ale ne, snad se mi na ni všichni vejdete. Kdybys zavolal dřív, nechal bych vám tu větší, jenomže už je zabraná. Ale žádné stopaře raději nepřibírejte, ať neskončíte na dně jezera.“

„To je tak malá?“ uklouzlo Bertíkovi.

„Jak, malá? Jenom je trochu menší, ale pro vás tak akorát, uvidíš. A ten tvůj voříšek se tam vejde taky, neboj se.“

„Jmenuje se Skřítek,“ zamračil se Bertík, ale Lád'a se rozesmál. „Nic ve zlým, kamaráde, vždyť ten tvůj pejsek je docela pěkněj. My měli jednou na lodi taky takovýho a co s ním bylo legrace. Víte, já v mládí sloužil na moři, ale to vám byla loď! Co loď, úplnej kolos to byl, vysokej jako pětipatrovej dům a dlouhej aspoň dvě stě metrů. Tam když si člověk něco zapomněl na druhým konci paluby, mohl si pro to dojet na kole. Nebo na koloběžce,“ zazubil se na ně.

„Vážně?“ chytil se Filip. „A kolik námořníků musí být na tak ohromné lodi?“

„Nevěřil bys, ale na takovýho obra stačila posádka dvaceti mužů. Zkušených mužů, samozřejmě. A já býval jedním z nich ... no, ale už je to pár let. Pak jsem se vrátil a místo širého moře mi učarovalo tohle jezero. Divný, co?“

Do kanceláře nakoukl urostlý mladík ve vybledlé kšiltovce.

„Šéfe, máme tu další malér. Koubkovým z trojky se dnes ráno ztratilo autorádio a foťák.“

„A sakra, tak on si nedá pokoj. Jo, tohle je Jarouš, můj pomocník,“ představil mládence.

„Co se tu děje?“ zeptal se kapitán se zájmem.

„Ani se neptej ... pořád se tu lidem ztrácejí věci. Ono je sice každej

rok něco, ale letos už to přesahuje všechny meze. Někdo nám tu vytrvale krade. Ani se nedivím, že mi pak naštvaní hosti odjíždějí někam jinam.“

„A hlásíš to?“

„Jasně, místní strážníci už tu párkrát byli, ale na nic nepřišli. To víš, v kempu, co si kdo všimne, jeden druhýho tady nezná. A pak, možná sem leze někdo zvenčí, už dvakrát jsme našli díru vzadu v plotě. Na vjezdu si každýho cizího ohlídám, ale vzadu? Nemám tolik očí!“

„Co se tu ztrácí?“ vyptával se dál kapitán.

„Tak normálně, co dneska vozí každěj s sebou. Peníze, autorádia, kamery, foťáky, mobily ... jen tomu chlápkoví, co jsi s ním prve mluvil, sebrali i přenosný počítač. Když přijel, tak mi ho ukazoval, pěkná věcička. To je ale nápad, tahat si práci na dovolenou! A ještě ke všemu má chatu až tamhle u lesa. Copak tam vidím?“

„Můžu ti s tím nějak pomoci?“

„Ale ne, jen to nech na místních a užívej si svý zasloužený volno, my to nějak zvládnem. Tak pojd'te, kluci, dovedu vás do toho vašeho království ... jé, slečno, já vás úplně přehlíd,“ povšiml si Katky a kamarádsky jí rozčuchal krátké vlasy. Pak si hodil Filipův velký stan přes rameno, jako by vůbec nic nevážil, do druhé ruky vzal kanystr s vodou a vyšel ze dveří.

Na parkovišti právě otvírala dveře zeleného Renaulta štíhlá mladá žena. Láďa kývl významně směrem k ní a všichni se po ní ohlédli.

„Kráska, co?“ díval se Láďa za ní, dokud nevyjela z kempu. „Představte si, že tahle fešanda je manželka toho s holí.“

„Nepovídej! Vždyť vypadá o dvacet roků mladší.“

„Vážně? A kolik si myslíš, že mu je?“

„No, řekl bych, něco přes padesát,“ tipnul si kapitán.

Láďa se zasmál. „A tomu ty říkáš policajtskej odhad? Ještě mu není čtyřicet, představ si.“

„To není možný!“

„Mně můžeš věřit. Já totiž viděl jeho doklady, když se přihlašoval. Říkal, že měl nějakej zdravotní problém, vezli ho houkačkou do nemocnice a takhle ho to vzalo. Mizerně prý slyší, špatně chodí a skoro z toho zešedivěl. Tak se u nás chce dát trochu dohromady, když už ho doktoři

pustili. No nic, já tě jen zkoušel. Bůhví, jestli to neměl z té své ženský. Tady se povídá, že má na druhém břehu nějakýho amanta. Teda,“ obrátil se k dětem, „chtěl jsem říct přítele, abyste mi rozuměly.“

Pak se otočil dozadu.

„Jarouši, pohlídej mi to tady chvíli, já jim půjdu ukázat, kudy přes potok,“ zahalekal na svého pomocníka a vyrazil v čele skupinky podél jezera.

Nejprve je cesta vedla po zarostlém břehu, pak vystřídal roztroušené stříbrolisté olše březový hájek, kterým protékal široký potok. Skákal přes lesklé kameny a občas mezi nimi vytvářel malinká jezírka.

„Vaše místečko je dobře chráněné díky tomuhle potoku, protože u něj se každé otočí a dál už nejde. Tady se totiž suchou nohou přejít nedá, ale tamhle kousek výš jsou šutry ve vodě tak šikavně, že se přes něj pohodlně dostanete. A teď je málo vody, ani si nemusíte sundávat boty. Jen Skřítko vezměte raději do náruče.“

Lád'a přešel přes potok jako první a pak je vedl lesem, který pozvolna houstl, až k jejich tábořišti. Přitom jim vyprávěl, co zajímavého v okolí si nesmějí nechat ujít.

„Člověče, vždyť já mám volno jen do soboty,“ bědoval kapitán. „Jak máme všechno stihnout?“

„No tak se musíte snažit, a ne spát až do oběda,“ popichoval ho vesele Lád'a. Náhle odbočil z lesní pěšiny, rozhrnul maliní a ukázal před sebe. Před nimi se zelenala malá louka zalitá sluncem, zvolna se svažující až k jezeru, které tu vytvářelo mírnou zátočinu.

„Tak tady je to, panstvo.“

Tábořiště u jezera

„Jé, tady je krásně,“ zajásaly děti, shodily batohy a rozběhly se k vodě, Skřítek samozřejmě s nimi. Vrhel se radostně do jezera, pak se vyřítel celý zmáčený, vesele se oklepal a nahodil Filipa s Bertíkem důkladnou sprchou.

„Skřítku, co vyvádíš? Sami si zkusíme, jaká je tu voda,“ rozčiloval se Filip, ale pes už byl zase ve vodě.

Kapitán si zatím uznale prohlížel plácek s nízkou trávou. Místo právě tak pro tři, čtyři stany, od lesa chráněné před zvědavými pohledy křovinatým porostem. A před ním modravá hladina jezera, nehybná a tichá, jen v dáli byl vidět další kemp.

„Tam naproti je Čertův Mlýn,“ upozorňoval Láďa. „Ale tady to máte mnohem lepší.“

„O tom vůbec nepochybuju. Musím uznat, že máš přehled o svém revíru. Jak jsi tohle místo objevil?“

„To víš, chodím po okolí s očima otevřenýma.“ Láďa položil stan i vodu na zem. „Ale abych se přiznal, malinko jsem tomu pomohl. Trochu jsem tu upravil břeh, aby se dalo dobře vlézt do vody. A tamhle u pařezu máte nejlepší místo na ohniště. Se dřevem tu není žádný problém, klacků a větví najdete v lese dost. Tak co ty na to?“

„Nádhera. Úplná pohádka proti tvému přeplněnému kempu. Že se ti tam chce být, když víš o takovémhle kousku ráje!“ Kapitán byl opravdu nadšen.

„Nějak se člověk živit musí. Ale neboj, já mám i jinde svý místečka. No, tak se tu pěkně zabydlete, a kdybyste něco potřebovali, stavte se. Nebo přijďte i tak, na kus řeči.“

„Přijdeme, spolehni se. A mockrát ti děkujeme.“

„A postavte stany pořádně, cítím ve vzduchu bouřku.“

„Nedělej si legraci. V tomhle počasí?“

„Právě ... jen počkejte večer. No nic, třeba se pletu. Tak se mějte, já už musím běžet. Jo, a kdybyste chtěli jít do vsi nakupovat, tak se nemusíte brodit zpátky přes potok. Lesem vede pěšinka na silnici, po ní se dostanete do vesnice. A nezapomeňte, ráno na vás čeká loď.“

„Ještě jednou díky, Láďo, máš to u mě.“

„To si piš. V naší branži je vždycky lepší držet s policajty zadobře.“ Správce se vesele zašklebil, cvrnkl do čepice a zmizel pod stromy.

Lepší místo k táboření si ani nedokázali představit. V horní, rovnější části louky postavili stany, všechny tři mírně do oblouku. Každý byl

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.